

قبرس را رها کنید

آسیای غربی و شمال آفریقا را آزاد کنید
و به امپریالیسم خاتمه دهید

قبرس را رها کنید: آسیای غربی و شمال آفریقا را آزاد کنید و به امپریالیسم خاتمه دهید

انتشار: «اتحادیه قبرسی‌ها»

ژوئن ۲۰۲۳

This is a Farsi translation of:

"*Liberate Cyprus: Free West Asia & North Africa, End Imperialism*"

Union of Cypriots -Ενωσες Κυπρίων -Kıbrıslılar Birliđi

ISSN: 2755-3809

چرا قبرس اهمیت دارد

در مباحثه‌ای که دربارهٔ قبرس در ۲۸ ژوئیهٔ ۱۹۵۴ در پارلمان پادشاهی متحدهٔ بریتانیا انجام شد، هنری هاپکینسون وزیر امور مستعمرات به کرات اظهار داشت که مسئلهٔ استقلال در مورد قبرس مطرح نیست. وی توضیح داد که "هیچ چیزی کمتر از تداوم حاکمیت بر این جزیره نمی‌تواند بریتانیا را قادر سازد تا به تعهدات استراتژیک خود در قبال اروپا، مدیترانه و خاورمیانه عمل کند".

جزیره‌ای که هاپکینسون از آن یاد می‌کرد توسط استعمارگران با عنوان "ناو هواپیما بر غرق‌نشده" نیز شناخته می‌شود. این جزیره درست در ۴۵ مایلی ترکیه، ۶۵ مایلی سوریه، ۱۲۵ مایلی فلسطین و ۲۳۰ مایلی مصر واقع شده‌است. قبرس با وجود عضویت امروزی آن در اتحادیهٔ اروپا و اشغال توسط ناتو، پس از کسب استقلال در سال ۱۹۶۰ یکی از اعضای بنیانگذار جنبش غیرمتعهدها

بوده‌است. قبرس در دوران مبارزات ضداستعماری در کنار ملت‌هایی ایستاد که برای رهایی می‌جنگیدند.

همچون بسیاری از نقاط دیگر در سراسر جهان، قبرس دارای تاریخی پیچیده و دردناک است که توسط استعمار و امپریالیسم شکل گرفته‌است. با این حال، آنچه این جزیره را متمایز می‌کند، اشغالگری‌های نظامی بی‌وقفهٔ خارجی است که قرن‌ها به دلیل اهمیت ژئوپولیتیک و استراتژیک متحمل شده‌است.

امروزه کمتر از ۶۰ درصد جزیره تحت کنترل دولت قانونی قبرس است. بقیهٔ آن از سال ۱۹۷۴ پس از یک عملیات برنامه‌ریزی‌شده توسط ناتو، توسط ترکیه، توسط بریتانیا به عنوان پایگاه نظامی اصلی این کشور در منطقه، و توسط منطقهٔ حائل غیرنظامی سازمان ملل متحد که پس از فعالیت‌های شبه‌نظامی قومی مورد حمایت خارجی در جزیره ایجاد شد، اشغال شده‌است.

«چه گوارا» در سخنرانی تاریخی خود در مجمع عمومی سازمان ملل متحد که در ۱۱ دسامبر ۱۹۶۴ انجام شد، در مورد برخی از این فعالیت‌ها صحبت کرد و گفت: "همزیستی مسالمت‌آمیز در قبرس نیز به دلیل فشارهای دولت ترکیه و ناتو به طرز وحشیانه‌ای در معرض آزمون قرار گرفته‌است."

با این حال، بازیگران سیاسی جریان اصلی همچنان آنچه را که در قبرس اتفاق می‌افتد، به جای اشغال امپریالیستی، صرفاً به‌عنوان "تقسیم" بین قبرسی‌های یونانی‌زبان و تورک‌زبان نشان می‌دهند. ایجاد این تصور نادرست با استراتژی تفرقه بینداز و حکومت کن بریتانیایی‌ها آغاز شد و از دهه ۱۹۳۰ با جنگ سیستماتیک آن‌ها علیه جنبش ضدامپریالیستی و مترقی ناسیونالیسم قبرسی یا قبرس‌گرایی (Cypriotism) ادامه یافت. امروزه، جنگ علیه مردمی که برای قبرس آزاد و بدون جدایی یا تفکیک می‌جنگند،

توسط امپریالیست‌ها و جبهه‌های "فدراسیون‌گرای دو منطقه‌ای دو جامعه‌ای" و "دو دولت‌گرا" در جزیره ادامه دارد.

این سرزمین کوچک تنها در چند دهه، شاهد استعمار، مبارزات رهایی‌بخش، استقلال، کودتا، اشغال، آوارگی اجباری، شهرک‌نشین‌سازی، جنایات علیه بشریت و پیشنهادهای «راه حل» آپارتایدیستی دیکته‌شده توسط امپریالیست‌ها بوده‌است. تلاش‌های شدید برای منحرف کردن جامعه بین‌المللی از آنچه در این جزیره اتفاق می‌افتد نشان می‌دهد که "مسئله قبرس" فقط مسئله قبرسی‌ها نیست. چرا که وقتی از آزادی قبرس صحبت می‌کنیم، در واقع از آزادی تمام غرب آسیا و شمال آفریقا و همچنین قطع مجرای تنفس امپریالیسم در کل منطقه صحبت می‌کنیم.

برخی از پایگاه‌ها در قبرس که توسط کشورهای عضو ناتو مورد استفاده قرار می‌گیرد

پایگاه نظامی آکروتیری (Akrotiri)

پایگاه نظامی دکلیا (Dhekelia)

نیروهای ترکیه در قبرس

پایگاه هوایی گچیت‌کاله (Geçitkale)

پایگاه دریایی بوغاز (Boğaz)

نیروهای یونان در قبرس

پایگاه دریایی اوانجلوس فلوراکیس (Evangelos Florakis)

پایگاه هوایی آندرئاس پاپاندرو (Andreas Papandreou)

اهمیت استراتژیک و تاریخ قبرس

در مقاله‌ای که توسط نیروی دریایی ایالات متحده در صدمین سالگرد اولین ناو هواپیمابر ساخت آمریکا منتشر شده، آمده‌است که "ناوهای هواپیمابر مؤثرترین ابزار برای تولید قدرت هستند". با این حال، امروزه، چیزی حتی مؤثرتر از این سکوهای ساخته دست بشر وجود دارد - ناوهای هواپیمابر غرق‌نشده، مانند جزایر ژئواستراتژیکی که تولید قدرت را گسترش می‌دهند.

جزیره قبرس که در محل تلاقی سه قاره اروپا، آسیا و آفریقا قرار دارد، از لحاظ تاریخی توسط قدرت‌های خارجی مختلف از جمله آشوری‌ها، مصری‌ها، پارس‌ها، رومی‌ها، عرب‌ها، شوالیه‌های معبد، لوزینیان‌ها، ونیزی‌ها، عثمانی‌ها و بریتانیا، همگی با هدف تسلط بر مدیترانه و خاورمیانه، اداره می‌شده‌است.

دوره تاریخی‌ای که امروزه این جزیره را تحت تأثیر قرار می‌دهد با تصرف قبرس توسط عثمانی‌ها در جریان غلبه بر ونیزی‌ها در سال ۱۵۷۱ آغاز شده‌است. هدف عثمانی‌ها همانند بسیاری دیگر از مکان‌هایی که تصرف کردند، ایجاد یک "اقلیت وفادار" در قبرس بود. به مردم ارتدوکس که تحت ظلم و ستم حکومت کاتولیک ونیزی‌ها بودند، از سوی عثمانی‌ها امتیازاتی اعطا شد، در حالی که جمعیت کاتولیک مجبور به پذیرش اسلام شدند. این امر، همراه با مالیات‌های اضافی که بر غیرمسلمانان تحمیل می‌شد، جامعه مسیحی مخفی «لینوبامباکی» را ایجاد کرد که بزرگترین عنصر اجتماعی-فرهنگی قبرسی‌های فوق‌سکولار تورک‌زبان امروزی است.

با افزایش آگاهی ملی پس از انقلاب فرانسه، اولین جنبش‌های بخش ملی با اهمیت قبرس در سال ۱۸۳۳ رخ داد. بزرگترین مبارزه استقلال‌طلبانه علیه امپراتوری عثمانی

توسط یک قبرسی تورک‌زبان به نام «ابراهیم آقا» اهل «پولیس»، که با نام «گاوور امام» نیز شناخته می‌شود، رهبری شد که قبرسی‌های یونانی‌زبان و تورک‌زبان عمدتاً دهقان را برای آزادی قبرس متحد کرد. اگرچه قبرسی‌ها قهرمانانه جنگیدند، اما عثمانی‌ها با کمک «کلیسای ارتدوکس» در این جنگ پیروز شدند. **قیام گاوور امام** برای مارکسیست‌ها و انقلابیون بخش مهمی از تاریخ به شمار می‌رود، چرا که جنبش دهقانان و ستمدیدگان علیه استعمار و نوکرانش بود.

امپراتوری عثمانی طی دوران افول خود، در سال ۱۸۷۸ قبرس را تحت «کنوانسیون قبرس» به «بریتانیای کبیر» اجاره داد. قبرس در آن زمان به دلیل موقعیت استراتژیکش برای کنترل **کانال سوئز** برای بریتانیا از اهمیت ویژه‌ای برخوردار بود. پس از پیوستن امپراتوری عثمانی به ائتلاف «قدرت‌های مرکز» در جنگ جهانی اول، امپراتوری بریتانیا به طور رسمی

قبرس را در سال ۱۹۱۴ ضمیمه خود کرد. بر خلاف عثمانی‌ها، که در سرشماری‌ها و اهداف اداری از اصطلاحات قومی برای تقسیم قبرسی‌ها استفاده نمی‌کردند، بریتانیایی‌ها برای مقابله با ظهور **ناسیونالیسم قبرسی**، سیاست تفرقه بینداز و حکومت کن را در بین قبرسی‌ها به اجرا گذاشتند. طی این مدت، در حالی که مسیحیان ارتدوکس یونانی در نظر گرفته می‌شدند، همه مسلمانان نیز به عنوان تورک طبقه‌بندی می‌شدند، اصطلاحی که برای نخستین بار بود که به جامعه قبرس معرفی می‌شد. بریتانیایی‌ها همچنین آموزگاران را از یونان و ترکیه تازه‌تأسیس آوردند تا ایده‌های قومی مانند **انوسیس** (Enosis) (الحاق قبرس به یونان) و **تقسیم** (Taksim) (تجزیه قبرس) را در بین قبرسی‌ها ترویج کنند.

متأثر از رکود بزرگ سال ۱۹۲۹، گروه‌هایی در میان قبرسی‌های یونانی‌زبان در سال ۱۹۳۱ با انگیزه

انوسیس قیام کردند. «حزب کمونیست قبرس» که بعداً ممنوع‌الفعالیت شد، در مخالفت با انوسیس که آن را "ضدانقلابی" می‌دانست در این قیام با درخواست خودمختاری مشارکت کرد. به دنبال آن پادشاهی متحدهٔ بریتانیا در سال ۱۹۳۳ ریچموند پالمر را منصوب نمود که دوره‌ای از حکومت استعماری استبدادی را در پی داشت که به "پالمروکراسی" معروف شد. در ۲۳ اکتبر ۱۹۳۶، ریچموند پالمر، حاکم مستعمراتی بریتانیا، در گزارش خود به لندن نوشت:

"در این جزیره برای سهولت کار در آینده، باید اداره کردن را بر اساس استثنائات لازم (امکان‌پذیر کردن استثنائات) بر اساس مناطق تداوم بخشیم. بنابراین مفهوم ناسیونالیسم قبرسی - که به عنوان مفهومی جدیدالظهور پس از انوسیس به یک ارزش فرسوده تبدیل می‌شود - باید تا حد ممکن کنار زده شود و خارج از حوزهٔ شناخت باقی بماند."

علیرغم وحدت قبرسی‌ها، همانطور که در **اعتصاب معدنچیان در سال ۱۹۴۸** مشاهده می‌شود، تاکتیک تفرقه بینداز و حکومت کن که توسط بریتانیایی‌ها به کار رفت، در مورد قبرس در مقایسه با سایر مبارزات ضداستعماری به نتیجه‌ای متفاوت ختم شد. برخلاف سایر نقاط جهان، مبارزات مسلحانهٔ عمده در قبرس در دههٔ ۱۹۵۰ نه با هدف استقلال، بلکه برای انوسیس بود. ناتو در سال ۱۹۵۲، در نتیجهٔ **دکترین ترومن** و بحران‌های بین ترکیه و اتحاد جماهیر شوروی بر سر تنگه‌های ترکیه که دریای سیاه را به مدیترانه متصل می‌کند، ترکیه و یونان را به عضویت در ائتلاف پذیرفت. با این کار که اولین گسترش ناتو بود، ایالات متحده امنیت **ناوگان ششم** خود را در اروپای شرقی و خاورمیانه تضمین کرد. در سال ۱۹۵۵، «**سازمان ملی مبارزان قبرسی**» (**EOKA**) مبارزه‌ای مسلحانه را علیه بریتانیایی‌ها به منظور انوسیس آغاز کرد. همچنین در همین

سال بود که اسقف اعظم ماکاریوس، رئیس جمهور آینده قبرس، در کنفرانس ضداستعماری **باندونگ** شرکت کرد. با ادامه مبارزه مسلحانه «سازمان ملی مبارزان قبرس» که عمدتاً از قبرسی‌های یونانی‌زبان تشکیل شده بود، حکومت استعماری بریتانیا قبرسی‌های تورک‌زبان را برای نیروی پلیس خود استخدام کرد تا در جامعه قبرس تنش ایجاد کند. در همین حال، انگلیسی‌ها همچنین به تأسیس «**تشکیلات مقاومت تورکی**» (TMT)، سازمانی شبه‌نظامی متشکل از قبرسی‌های تورک‌زبان کمک کرد تا قبرسی‌های تورک‌زبانی را که برای استقلال می‌جنگیدند سرکوب کند. در این دوره «تشکیلات مقاومت تورکی» مسئول ترور افراد مترقی و سوسیالیست، از جمله **فاضل اوندور**، صاحب و سردبیر روزنامه «انقلابچی» (Inkılâpçı) بود. در پایان دهه ۱۹۵۰، مقامات بریتانیا قادر به سرکوب مبارزات مسلحانه نبودند، به همین خاطر می‌خواستند

راه‌حلی بیابند که ناتو را بی‌ثبات نکند. بنابراین یونان و ترکیه در توافقنامه‌های لندن و زوریخ قرار داده شدند که قبرس را به یک جمهوری مستقل تبدیل کرد. قبرس بر اساس قانون اساسی خود به یک کشور واحد و مبتنی بر **هم‌نشینی** (consociational) تبدیل شد. این بدان معنی بود که قبرس به عنوان یک موجودیت واحد از طریق یک دولت مرکزی اداره می‌شد که کنترل آن به واسطه نظام تقسیم قدرت بین قبرسی‌های یونانی‌زبان و تورک‌زبان صورت می‌گرفت. علاوه بر این، پادشاهی متحده بریتانیا کنترل دو منطقه در قبرس را حفظ کرد و حق مداخله نظامی در جزیره نیز به همراه یونان و ترکیه به او اعطا شد.

جمهوری قبرس در ۱۶ آگوست ۱۹۶۰ با ریاست جمهوری اسقف اعظم «ماکاریوس» قبرسی یونانی‌زبان و معاونت ریاست جمهوری «فاضل کوچوک» قبرسی تورک‌زبان تأسیس شد.

یک سال بعد، جمهوری قبرس یکی از اعضای بنیان‌گذار **جنبش غیرمتعهدها** شد. احترامی که ماکاریوس در دنیای ضدامپریالیستی داشت باعث شد سیاستمداران آمریکایی به او لقب "کاستروی مدیترانه" بدهند.

در سال ۱۹۶۳، ماکاریوس می‌خواست قانون اساسی مبتنی بر هم‌نشینی را به طور یک‌جانبه تغییر دهد، اما این امر با مخالفت رهبری قبرسی تورک‌زبان مواجه شد که متعاقباً دولت را ترک کرد. دولت ترکیه که تحت جنبش نظامی متمایل به چپ انقلاب ۲۷ مه قرار داشت، با تصمیم رهبری قبرسی تورک‌زبان مخالفت کرد. شخصیت‌های برجسته قبرسی تورک‌زبان ضدامپریالیست مانند **آیهان حکمت**، **احمد مظفر گورکان**، **درویش علی کاوازاوغلو** و **احسان علی**، که از وجود جمهوری قبرس حمایت می‌کردند یا با تصمیم خروج از دولت مخالف بودند، هدف حمله «تشکیلات مقاومت تورکی» قرار گرفتند. در اوت

۱۹۶۴، دولت ترکیه به موازات کاهش تأثیر انقلاب ۲۷ مه در داخل ترکیه، سیاست مترقی خود در قبال قبرس را تغییر داد و با کمک لجستیکی ارتش بریتانیا در منطقه تیلوریای قبرس، عملیات فرود ناموفقی را سازماندهی کرد. این عملیات به **"تهاجم خلیج خوک‌ها"** در کوبا شباهت داشت که توسط ایالات متحده آمریکا سازماندهی شده بود. رهبران و انقلابیون ضدامپریالیست جهان، از جمله «چه گوارا» این عملیات را محکوم کردند.

در سال ۱۹۶۷، حکومت نظامی تحت حمایت ایالات متحده قدرت را در یونان تصرف کرد. این دیکتاتوری نظامی دست راستی به ایجاد «سازمان ملی مبارزان قبرسی-ب» (EOKA-B) در قبرس علیه رهبری ماکاریوس یاری رساند که به عنوان یک معضل برای غرب تلقی می‌شد. در سال ۱۹۷۱، یونان و ترکیه در نشست وزرای خارجه ناتو در **لیسبون** طرحی را علیه قبرس

غیرمتعهد تدوین و بر روی آن به توافق رسیدند. طرح شکل گرفته در لیبون در سال ۱۹۷۴ به مرحله اجرا درآمد. در ۱۵ ژوئیه ۱۹۷۴، یونان با کمک «سازمان ملی مبارزان قبرسی-ب» یک کودتا در قبرس ترتیب داد. درست پس از کودتا، ترکیه اولین تهاجم خود به قبرس را در ۲۰ ژوئیه ۱۹۷۴ به بهانه «حفاظت از نظم مبتنی بر قانون اساسی در قبرس» بر طبق توافقات لندن و زوریخ آغاز کرد. ظرف چند روز، حکومت نظامی فروپاشید، کودتا پایان یافت و رهبران در ژنو گرد هم آمدند. در خلال کنفرانس‌های ژنو که با هدف حل و فصل اوضاع در قبرس برگزار شد، ترکیه از دولت قبرس خواست که طرح این کشور را برای یک دولت فدرالی و انتقال جمعیت بپذیرد. بر اساس مدارک کاخ سفید، هنری کیسینجر طی دیدار با جerald فورد رئیس جمهور آمریکا در ۱۳ اوت ۱۹۷۴ در مورد تحولات قبرس گفته: "هیچ دلیل آمریکایی وجود ندارد که تورک‌ها نبایستی یک سوم

قبرس را داشته باشند." ترکیه که نتوانست نسبت به تقاضای خود در ژنو بازخورد مثبتی بگیرد، حمله دوم را در ۱۴ اوت ۱۹۷۴ آغاز کرد.

اشغالگری ترکیه همچنان و تا به امروز ادامه دارد و کشورهای ناتو به‌عنوان "راه‌حل" در قبرس، بر یک "فدراسیون دو منطقه‌ای دو جامعه‌ای" به لحاظ قومی تقسیم شده پافشاری می‌کنند. اما قبرسی‌ها از طرح ABC (آمریکایی-بریتانیایی-کانادایی) در سال ۱۹۷۹ گرفته تا طرح عنان سازمان ملل در سال ۲۰۰۴، چنین حکومت آپارتایدی را رد کرده‌اند. با گذشت زمان، سیاستمداران ترکیه اقرار کرده‌اند که از ایده "فدراسیون" برای پنهان کردن فعالیت‌های استعماری خود استفاده می‌کنند. ترکیه نیز اخیراً و در حالی که منابع گاز طبیعی در نزدیکی قبرس کشف شده‌است، هدف خود را برای ایجاد "دو دولت" در این جزیره اعلام کرده‌است.

۱۸۳۳: قبرسی‌ها تحت رهبری «گاوور امام» برای رهاسازی قبرس علیه عثمانی‌ها شورش می‌کنند.

۱۸۷۸: حکومت بریتانیا بر قبرس شروع می‌شود.

۱۹۲۰: بریتانیا از طریق آوردن آموزگاران از قبرس و ترکیه برای قبرسی‌های تورک‌زبان و یونانی‌زبان، ترویج آموزش افراط‌گرایی قومی در قبرس را در راستای خط مشی تفرقه بینداز و حکومت کن آغاز می‌کند.

۱۹۳۱: قبرسی‌ها با خواسته‌هایی همچون انوسیس (الحاق به یونان) و خودمختاری برای قبرس شورش می‌کنند.

۱۹۳۶: ریچموند پالمر، فرماندار مستعمراتی بریتانیا، برای جلوگیری از اوج‌گیری ناسیونالیسم ضدامپریالیستی قبرسی، استراتژی فضا دادن به افراط‌گرایی قومی و مطالباتی مانند انوسیس را اتخاذ می‌کند.

۱۹۵۲: یونان و ترکیه در نخستین مرحله گسترش ناتو به عضویت آن درآمدند.

۱۹۵۵: مبارزه مسلحانه علیه بریتانیا آغاز می‌شود و ماکاریوس رئیس‌جمهور آینده قبرس همراه با رهبران غیرمتعهد جهان در کنفرانس باندونگ شرکت می‌کند.

۱۹۶۰: قبرس به عنوان یک جمهوری واحد و مبتنی بر هم‌نشینی استقلال می‌یابد.

۱۹۶۱: قبرس عضو بنیان‌گذار جنبش غیرمتعهدها می‌شود.

۱۹۶۳: آغاز بحران قانون اساسی که منجر به خروج رهبری قبرسی تورک‌زبان از دولت می‌شود.

۱۹۶۴: پس از آنکه ترکیه عملیاتی مشابه با «تهاجم خلیج خوک‌ها» در کوبا تحت حمایت آمریکا را با نام «نبرد تولیریا» سازمان می‌دهد، چه‌گوارا در نطق خود در سازمان ملل متحد درباره قبرس صحبت می‌کند.

۱۹۷۱: یونان و ترکیه در اجلاس وزیران امور خارجه کشورهای عضو ناتو در لیسبون در مورد تقسیم جزیره قبرس به توافق می‌رسند.

۱۹۷۴: یونان کودتایی را با استفاده از حامیان انوسیس در قبرس علیه ماکاریوس ترتیب می‌دهد و به ترکیه این فرصت را می‌دهد که به شمال جزیره حمله کرده و جداسازی قومی مورد حمایت ناتو را از طریق «فدراسیون دو منطقه‌ای دو جامعه‌ای» برای قبرسی‌ها پیشنهاد کند.

۱۹۷۵: ترکیه پروژه استعماری شهرک‌نشین-سازی خود را به‌صورت رسمی در قبرس اشغالی آغاز می‌کند.

۲۰۰۴: قبرسی‌ها طرح فدراسیون قوم‌محور دیکته‌شده توسط غرب را رد می‌کنند.

۲۰۱۹: ترکیه طرح «دو دولتی» خود برای قبرس را معرفی می‌کند.

- مناطق اشغال شده توسط ترکیه
- مناطق تحت کنترل پادشاهی متحده بریتانیا
- منطقه حائل غیرنظامی سازمان ملل متحد
- مناطق آزاد قبرس

علیه تفکیک‌گری و استعمارگری شهرک‌نشین‌سازی

قبرس تنها کشور عضو اتحادیه اروپا است که تحت اشغال قرار دارد. علاوه بر این، نیکوزیا در کنار اورشلیم تنها پایتختی است که هنوز بخش‌هایی از آن تحت اشغال است. در حال حاضر و از زمان اشغال در سال ۱۹۷۴، جمهوری قبرس کنترل کمتر از ۶۰ درصد از جزیره را در اختیار دارد.

تقریباً ۳۶ درصد هنوز در اشغال ارتش ترکیه است که هم‌اکنون در پایگاه‌های ارتش، هوایی و دریایی در این منطقه بیش از ۴۰,۰۰۰ پرسنل دارد.

منطقه حائل غیرنظامی سازمان ملل متحد که مابین مناطق آزاد و اشغال‌شده قرار دارد، ۴ درصد از جزیره را اشغال می‌کند و قبرسی‌ها برای سفر در درون جزیره باید از پُست‌های بازرسی نظامی عبور کنند.

به جز ترکیه، پادشاهی متحده بریتانیا نیز همچنان مناطق

آکروتیری و دِکلیا را که تقریباً ۳ درصد از جزیره را تشکیل می‌دهند، تحت کنترل خود دارد. این قلمرو مهم‌ترین حضور نظامی و ایستگاهی برای سیگنال‌های اطلاعاتی بریتانیا در خاورمیانه و مدیترانه است. این مناطق همچنین توسط نیروهای ایالات متحده نیز مورد استفاده قرار می‌گیرد. شایان ذکر است که در حال حاضر در مجموع، نیروهای مسلح پنج کشور عضو ناتو از جمله یونان و فرانسه از پایگاه‌های هوایی و دریایی واقع در جزیره استفاده می‌کنند.

حفاظت از وضع موجود، یعنی اشغال قبرس توسط ناتو، همچنان برای امپریالیسم غربی حیاتی است. برای اطمینان از این امر، دو خط مشی توسط غرب از سال ۱۹۷۴ در قبرس اعمال شده‌است. خط مشی اول شامل طرح پیشنهادی "راه‌حل‌های" آپارتایدستی، مشابه راه‌حل‌های اجراشده در اروپای شرقی، و تأمین مالی جامعه مدنی برای ترویج ایده‌های جدایی‌طلبانه و تفکیک‌گرانه

"فدراسیون دو منطقه‌ای دو جامعه‌ای"
یا "دو دولتی" است. خط مشی دوم
اجازه دادن به **استعمارگری**
شهرک‌نشین‌سازی در مناطق
اشغالی است.

قبرسی‌های یونانی‌زبان و تورک‌زبان
قبلاً در شهرها و روستاهای هم با
یکدیگر زندگی می‌کردند. با این حال،
اقدامات شبه‌نظامی تحت حمایت
خارجی و به دنبال آن اشغالگری، به
جابجایی اجباری به منظور
جداسازی قبرسی‌ها منجر شد. در سال
۱۹۷۴، نزدیک به نیمی از جمعیت
قبرس به اجبار آواره شدند. بلافاصله
پس از آن، ترکیه شروع به انتقال
جمعیت تورک از آناتولی به مناطق
اشغالی و اسکان آن‌ها در املاک
قبرسی‌های یونانی‌زبان کرد تا ساختار
جمعیتی جزیره را تغییر دهد.

ترکیه همچنان از **شهرک‌نشینان**
غیرقانونی تورکیه‌ای به عنوان
ابزاری برای سرکوب قبرسی‌های
تورک‌زبان و جلوگیری از بازگشت

قبرسی‌های یونانی‌زبان به خانه‌های
خود استفاده می‌کند. این
شهرک‌نشینان برای کنترل اراده
سیاسی قبرسی‌های تورک‌زبان، که از
قبل تعدادشان از آن‌ها بیشتر است، و
برای به وجود آوردن یک شریک جرم
غیرقانونی مورد استفاده قرار می‌گیرند.
از سال ۱۹۷۴، ترکیه از شهرک‌نشینان
غیرقانونی برای انجام فعالیت‌های
تروریستی علیه قبرسی‌های
تورک‌زبان، از جمله ترور رهبران
سیاسی و روزنامه‌نگاران، و حملات
لینچ علیه خروجی‌های رسانه‌ای
استفاده کرده‌است.

از دیدگاه جامعه بین‌المللی و حقوق
بین‌الملل، استعمار شهرک‌نشینان در
قبرس و فلسطین یکسان تلقی
می‌شود. هر دو پرونده در حال حاضر
توسط «دیوان کیفری بین‌المللی» در
دست بررسی است. پرچم‌های
«جمهوری تورک قبرس شمالی» و
«اسرائیل» که الهام‌بخش یکدیگر
بودند، همچنان نماد جنایاتی مشابه
علیه بشریت هستند.

قبرس‌گرایی

بسیاری از شخصیت‌های مترقی و سوسیالیست‌های برجسته قبرس پس از به دست آوردن استقلال از بریتانیا، شروع به دفاع از قبرس‌گرایی به منظور محافظت از یکپارچگی سرزمین و مردم آن کردند. با این حال، آن‌ها همانند دوره استعمار همچنان هدف حمله امپریالیست‌ها و همدستانشان قرار گرفتند. روزنامه «جمهوریت» متعلق به آیهان حکمت و احمد مظفر گورکان قبل از ترور آن‌ها مقاله‌ای مانیفست‌گون با عنوان "قبرس متعلق به قبرسی‌هاست" منتشر کرد:

"کشورمان، قبرس زیبای ما، پس از مبارزات بغرنج، طولانی‌مدت و سختی که ناشی از تضاد منافع بود، در ادامه روند طبیعی تاریخ، از یوغ استعمار رهایی یافت و به جامعه ملت‌های آزاد پیوست.... بنابراین، وظیفه هر قبرسی تورک و قبرسی یونانی که به کشور و ملت خود عشق می‌ورزد این است که به حقوق یکدیگر احترام بگذارند، قبرس مستقل را حفظ کرده و توسعه

مبارزه متحد قبرسی‌ها علیه ظلم، از شورش «گاوور امام» علیه اشغالگری عثمانی در سال ۱۸۳۳ تا جنبش معدنچیان قبرسی علیه «شرکت معادن قبرس» متعلق به آمریکا تحت اشغالگری بریتانیا در سال ۱۹۴۸، بخش مهمی از تاریخ جزیره است. در قبرس، مبارزه طبقاتی و ملی قبرسی‌ها ریشه در ایدئولوژی ضدامپریالیستی ناسیونالیسم قبرسی یا قبرس‌گرایی دارد.

از هنگامی که قبرس در سال ۱۸۷۸ تحت کنترل پادشاهی متحده بریتانیا قرار گرفت، استعمارگران بریتانیایی برای موفقیت استراتژی تفرقه بینداز و حکومت کن خود، به ترویج هلنیسم و تورک‌گرایی در قبرس راه دادند. با این حال، آنها همچنین مجبور بودند ناسیونالیسم قبرسی را تا حد امکان سرکوب کنند، همچنانکه ریچموند پالمر، حاکم مستعمراتی معتقد بود که این کار برای تداوم بهره‌برداری از جزیره ضرورت داد.

قبرس‌گرایی از وحدت دموکراتیک قبرسی‌ها، نه تنها برای میهنی واحد عاری از موانع و پایگاه‌های نظامی خارجی، بلکه به عنوان سنگ بنای جامعه‌ای سکولار، مترقی و کثرت‌گرا طرفداری می‌کند. ملی‌گرایان قبرسی مخالف "سه‌میة‌های قومی" هستند و به برابری سیاسی همهٔ قبرسی‌ها از طریق اصل "یک نفر، یک رأی" و "ثبت نام انتخاباتی واحد" معتقدند. ایدهٔ ناسیونالیسم قبرسی بر اهمیت یک هویت برتر ملی متحدکننده که از قوم‌گرایی نهادینه‌شده فراروی می‌کند، برای وجود یک دولت مستقل و در مقابل جاه‌طلبی‌های تفرقه‌انگیز نو-استعماری غرب تأکید می‌کند.

دهند و با تمام توان برای ایجاد جامعه‌ای دموکراتیک‌تر، مرفه‌تر و شادتر و یک زندگی مسالمت‌آمیز تلاش کنند... به طور خلاصه، استقلال قبرس به معنای ضمیمه شدن آن به دولت یا ملت دیگری نیست، بلکه بدین معناست که قبرس باید توسط قبرسی‌ها اداره شود."

فرهنگ، تاریخ و هویت مشترک و مهمتر از همه، اعتقاد به سرنوشت مشترک قبرسی‌ها شالودهٔ ملی‌گرایی مترقی قبرسی را تشکیل می‌دهد. قبرس‌گرایی با هر شکلی از جدایی یا جداسازی در جزیره مخالف است، و هرگونه دستور کار قومیت‌گرایانه را که به قدرت‌های خارجی اجازه دهد بر جزیره حکومت کنند و سلطهٔ خود را در قبرس به طور نامحدود حفظ کنند، رد می‌کند. از این رو، عبارت "یک ملت، یک پرچم، یک میهن و یک دولت" اصل مرکزی ملی‌گرایی قبرسی را در بر می‌گیرد.

Ένωσις Κυπρίων
Kıbrıslılar Birliđi
اتحادیهٔ قبرسی‌ها

UNITE AGAINST IMPERIALISM: CYPRUS BELONGS TO CYPRIOTS!
ΕΝΩΘΕΙΤΕ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ: Η ΚΥΠΡΟΣ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΚΥΠΡΙΟΥΣ!
EMPERYALİZME KARŞI BİRLEŞ: KIBRIS KIBRİSLİLERİNDİR!
عليه امپرياليسم متحد شويد: قبرس به قبرسی‌ها تعلق دارد!

احسان علی

آیهان حکمت

احمد مظفر گورکان

درویش علی کاوازاوغلو

مقاومت قبرسی‌ها در برابر اشغالگری و ناتو

جنبش «زنان به سوی خانه قدم می‌زنند»، که در دهه ۱۹۸۰ به سمت مناطق اشغالی راهپیمایی کرد و با ارتش اشغالگر ترکیه مواجه شد، نماد مقاومت است، همچنانکه روزنامه «اروپا» امروز اشغالگری ترکیه و استعمارگری شهرک‌نشین‌سازی را از خطوط مقدم افشا می‌کند. شایان ذکر است که مبارزه آزادیبخش قبرسی‌ها با تهاجم سال ۱۹۷۴ به پایان نرسید.

مبارزه امروز نیز برای بستگان افراد ناپدیدشده، فرزندان کسانی که به زور آواره شده‌اند، و هر قبرسی که از نیمی از کشور خود جدا نگاه داشته شده‌است، ادامه دارد.

«اتحادیه قبرسی‌ها» بزرگترین جنبش ضدامپریالیستی، مترقی و قبرس‌گرا با حامیان قبرسی یونانی‌زبان و تورک‌زبان است که مبارزه برای یک قبرس کاملاً مستقل و واحد، آزاد از اشغال خارجی و پایگاه‌های ناتو را

رهبری می‌کند. سه اصل بشردوستانه و عادلانه‌ای که «اتحادیه قبرسی‌ها» برای آن تلاش می‌کند عبارتند از: خروج نیروهای ترکیه، بازگرداندن شهرک‌نشینان غیرقانونی تورکیه‌ای و بازگشت قبرسی‌های به‌اجبار آواره‌شده به خانه‌هایشان.

این جنبش به اشغال ناتو "نه" می‌گوید، همانطور که به تبدیل شدن به یکی دیگر از قربانیان طرح مبتنی بر "تفرقه بینداز و حکومت کن" ناتو در قالب "فدراسیون دو منطقه‌ای دو جامعه‌ای" که شامل اقدامات گروه‌های قومیت‌مدار است که قبرس را به یک کشور نیمه‌مستعمره با درگیری‌های مصنوعی و حضور نو-امپریالیستی تبدیل می‌کند "نه" می‌گوید.

خواسته‌های آزادی، عدالت و دموکراسی کودکان قبرسی همان خواسته‌های کودکان ایرلند، فلسطین، پورتوریکو، فیلیپین و هر سرزمینی است که هنوز تحت استعمار قرار دارد.

سیرانجام اینکه برای اطمینان حاصل کردن از آزادی غرب آسیا و شمال آفریقا، برای جلوگیری مؤثر از دسترسی ناوگان ششم ایالات متحده آمریکا به مدیترانه شرقی و در نهایت برای پایان دادن به امپریالیسم در همه اشکال آن، قبرس، این "ناو هواپیمابر غرق‌نشده" ناتو باید به رهایی دست یابد.

قبرس فقط مثال دیگری است که نشان می‌دهد چگونه پیکار خلق‌ها و رهایی ملی در سراسر جهان به هم مرتبط هستند و همبستگی بین‌المللی قوی‌ترین سلاح برای شکستن زنجیره‌های ستم است.

این نشریه تحت مجوز ارجاع-غیرتجاری-غیراشتراقی ۴.۰ بین‌المللی «کرییتیو کامنز» (CC BY-NC-ND 4.0) منتشر شده‌است.
خلاصه‌ای قابل خواندن از این مجوز برای انسان در نشانی زیر قابل دسترسی است:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.fa>

Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0
International (CC BY-NC-ND 4.0)

This publication is issued under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International (CC BY-NC-ND 4.0) license. The human-readable summary of the license is available at <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Ένωσις Κυπρίων
Kıbrıslılar Birliđi
اتحادیة قبرسیها

Union of Cypriots is an anti-imperialist movement which campaigns for a fully independent and unitary Cyprus free from foreign occupations and NATO bases.

www.cypriots.org

Η Ένωσις Κυπρίων είναι ένα αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που αγωνίζεται για μια πλήρως ανεξάρτητη και ενιαία Κύπρο απαλλαγμένη από ξένες κατοχές και βάσεις του NATO.

www.cypriots.org/el

Kıbrıslılar Birliđi, yabancı işgallerden ve NATO üslerinden arınmış, tamamen bağımsız ve üniter bir Kıbrıs için mücadele eden anti-empereyalist bir harekettir.

www.cypriots.org/tr

اتحادیة قبرسیها یک جنبش ضدامپریالیستی است که برای یک قبرس کاملاً مستقل و یک پارچه و عاری از اشغالگریهای خارجی و پایگاههای ناتو مبارزه می کند.